

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1661/2015
24.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић, Снежане Андрејевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиле В.Р. из З., чији је пуномоћник В.Ж., адвокат из Н.С., против туженог Н. А.Д. Н.С., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 644/15 од 29.04.2015. године, у седници одржаној 24.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 644/15 од 29.04.2015. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 644/15 од 29.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 911/13 од 04.03.2015. године, делимично су усвојен тужбени захтев па је утврђено да је ништава одредба члана 5. Споразума о престанку радног односа од 31.05.2012. године, закључен између парничних странака, али је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужила тражила да се тужени обавезе да јој на име зараде из добити за 2012. годину исплати 135.629,11 динара са законском каматом почев од 01.06.2013. године до исплате. Истом пресудом одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка, а тужила је ослобођена плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 644/15 од 29.04.2015. године, жалбе парничних странака су одбијене и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, али је предложила и да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити

правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом у делу који се ревизијом побија, одбијен је тужбени захтев за исплату зараде из добити за пословну 2012. годину. Правна схватања изражена у одлукама Врховног суда Србије, која су цитирана у ревизији, односе се искључиво на исплату отпремнине у складу са социјалним програмом послодавца, а у конкретном случају тужиља потражује исплату зараде из добити за одређену пословну годину, па судови правилном применом материјалног права – Закона о раду и Закона о привредним друштвима, налазе да је исплата ове врсте добити предвиђена као могућност, а не обавеза послодавца, како је то регулисано и општим актом туженог – Колективним уговором, на основу чега је донета и одлука Скупштине акционара туженог којом није предвиђено да се добит за 2012. годину исплаћује. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да побијаном одлуком није изражен другачији правни став у односу на схватање изражено у цитираним одлукама, што значи да се не ради ни о неуједначеној судској пракси. Како у конкретном случају нема потребе ни за новим тумачењем права, нити за решавањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, то нису ни испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате зараде из добити, тужиља је поднела 07.05.2013. године, а вредност предмета спора која се ревизијом побија износи 135.629,11 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтеви односе на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**